

Veto

Leuven Studentenweekblad
Jaargang 13, '86-'87
Nr.29, dd. 18 mei 1987
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verant. Uitg.: Filip Huyzenruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Gemakkelijkheidsoplossing Numerus Clausus voor EG-studenten

De laatste volmachtentrein van Daniël Coens is voor EG-studenten, die in België willen komen studeren, fataal geworden. Het concrete gevolg van die maatregel houdt in dat vanaf volgend academiejaar, in bepaalde richtingen, geen enkele EG-student meer toegelaten wordt in België. Hiermee poogt Coens een antwoord te geven op een jarenlang juridisch steekspel met het Europees Hof van Justitie. Een niet zo fraai antwoord eigenlijk.

De financiering en de toelatingsvoorwaarden van vreemde studenten is een nogal ingewikkelde zaak, die we fragmentair en vereenvoudigd proberen weer te geven. De groep vreemde studenten bestaat hoofdzakelijk uit twee categorieën: studenten uit ontwikkelingslanden en studenten afkomstig van EG-landen. Over deze laatste categorie gaat het hier.

Drempel

Aangezien deze studenten uiteraard lage kosten én de universiteit voor deze EG-studenten niet betaald worden door de overheid, want de universiteiten sedert jaren hun kosten af op de student zelf. Dit door inschrijvingsgelden te vragen die variëren van 100.000 tot 300.000 BF. Ondanks deze zware financiële drempel blijkt er nogal wat interesse te zijn voor bepaalde fakulteiten zoals geneeskunde, diergeneeskunde, tandheelkunde. De reden daarvoor ligt voor de hand: aangezien voor die richtingen in de ons omringende landen een numerus clausus bestaat, komen er nogal wat EG-studenten naar België afgezaakt.

Tot zover de tot nu toe gangbare praktijk. De problemen rond het vragen van hoger inschrijvingsgeld aan EG-studenten begonnen een paar jaar terug. Een Franse studente, Gravier, wenste zich in te schrijven aan de Luikse academie, maar weigerde het hoger inschrijvingsgeld te betalen. Toen men daarom haar inschrijving weigerde, trok de studente op 13 februari '85 naar het Europees Hof van Justitie te Luxemburg. In haar arrest van 25 oktober '85 werd de Belgische staat in het ongelijk gesteld. Uitgaande van artikel 7 van het EG-verdrag — dat discriminatie tussen EG-landen verbiedt — kwam het Hof tot de conclusie dat het vragen van een hoger inschrijvingsgeld aan EG-studenten onwettig is.

Een gevolg van deze uitspraak had betrekking op het verleden: namelijk de terugbetaling door de universiteit van het in het verleden teveel betaalde inschrijvingsgeld aan de EG-studenten. Voorwaar een juridische kluit, die momen-

tel nog niet beslecht is.

Deze uitspraak had vooral gevolgen naar de toekomst: door het wegvallen van het hogere inschrijvingsgeld zouden veel meer EG-studenten naar België komen studeren en aangezien de universiteiten die bijkomende kosten niet meer via de studenten zelf konden recupereren — het hogere inschrijvingsgeld is verboden — gingen men dan bij de overheid aankloppen, die bewaarden daarvoor geen geld te hebben.

Coens zat dus met de handen in het haar: door het Europees Hof was het verboden om nog een hoger inschrijvingsgeld te vragen en als gevolg daarvan was een vloed van EG-studenten te verwachten, wat voor de overheid financieel een aardige klap zou betekenen.

Met zijn geniale vondst is Coens erin geslaagd zowel het Europees Hof te bevredigen als de Belgische overheid tevreden te stellen. De per volmacht bestemde regeling (waar de volmachten allemaal toe dienen...) houdt in dat EG-studenten aan Belgische universiteiten kunnen ingeschreven worden voor zover ze ook in hun eigen land die opleiding kunnen volgen. Deze officiële dubbelspraak verstuert de werkelijke bedoeling. Koncreet betekent dit dat — althans voor de richtingen geneeskunde, diergeneeskunde en tandheelkunde — er zich aan de Belgische universiteiten geen enkele EG-student meer mag inschrijven, aangezien er voor die richtingen in hun land van herkomst reeds een numerus clausus is. Dit wordt door dr. Vanermen, hoofd van de dienst Internationaal Onthaal KUL, volmondig bevestigd.

Glimp

Andere oplossingsscenario's, betere en slechtere, lagen ook ter discussie. Om de discriminatie tussen Belgische en EG-studenten weg te werken, kon Coens bijvoorbeeld ook het inschrijvingsgeld voor de Belgische studenten opgetrokken hebben tot het gezamenlijk niveau van de EG-studenten. Hij kon ook — in die specifieke richtingen — een algemene numerus clausus ingesteld hebben, zowel voor Belgen als voor EG-studenten dus. Voor deze oplossing heeft Coens — wijselijk — niet gekozen. Misschien heeft hij wel een glimp opgevangen van de 20.000 betogende studenten in december te Brussel, wie weet. Met zijn oplossing is Coens er wel in geslaagd de Belgische studenten niet te beroeren. Maar hij heeft wel een bijzondere schoktherapie — want in bepaalde fakulteiten worden EG-studenten totaal uitgesloten — toegepast op EG-studenten. En dat beroert ons wel.

Door op die manier de bal terug te kaatsen naar de andere EG-landen, heeft men een historische kans laten liggen om de numerus clausus op Europees niveau aan te kaarten en

Esperanto?



Alleman versloa toch Antwanrps?!
Leejze oep bladzaa zés.

Gedaan

Voor alle fans (hebben wij die wel?) vermelden we toch even dat het volgende Veto-nummer het laatste van deze jaargang is. Begin nu alvast te popelen, en als je zelf nog 't een en het ander kwijt wou: 't is "de moment".

Fakbars weg

Jawel, beste medeburgers, het droeve nieuws zou eens bewaarheid kunnen worden. Maar hoeft het te verwonderen: men zegt en schrijft immers overal dat een nieuw Viktoriana's Tijdschrift in aantocht is. De kuisheids gordel wordt terug opgevest, en naar 't schijnt zijn ze in 't verre Spanje een nieuwe lichte Groot-Inquisiteurs aan het klaarstomen. Zover is het nog niet, echter. Trouwens, jullie hebben daar nu toch geen tijd voor. Want jullie moeten blokken. En wij? Wij schrijven er (onder andere) over. Pagina 2.

Zoekertjes

Omdat wij ook wel weten welke rubrieken bij ons kieskeurig lezerspubliek het meest in de smaak vallen, besteden wij volgende week eens extra aandacht aan ons welgemaakte fenomeen Zoekertjes. Slechte zoekertjes, goede zoekertjes, zeer geleerde zoekertjes en oerdomme zoekertjes: ze komen er allemaal in. En natuurlijk mag u weer eens een gooi doen naar de titel!



KRINGVERKIEZINGEN — Het is toch godgeklagd dat deze twee beesten op een zo goddeloze manier met elkaar hun problemen moeten uitpraten. Neen, geef ons dan maar de kringverkiezingen bij Landbouw, Godsdienstwetenschappen en Psychologie. Daar ging het er soms menselijk aan toe, zie pagina 3. (Foto Jeroen Revalk)

misschien zelfs af te schaffen. Coens had bijvoorbeeld kunnen werken met een Europees compensatiefonds. Dit houdt in dat de EG-studenten zich vrij tegen dezelfde voorwaarden als Belgische studenten (geen hoger inschrijvingsgeld dus) kunnen inschrijven aan Belgische universiteiten. Die EG-studenten kosten vaders staan natuurlijk een pak geld. Maar ook daarvoor kan een oplossing gevonden worden. Door de oprichting van een Europees compensatiefonds, dat gespijsd wordt door de landen die een numerus clausus hebben, wordt er tegemoetgekomen aan de veelgehoorde en enigszins terecht kritiek dat België toch niet financieel moet opdraaien voor de numerus clausus in andere landen. Immers, de Belgische overheid zou voor de financiering van de kosten van de EG-studenten uit dat fonds kunnen putten. Deze oplossing van het probleem heeft het uiteindelijk niet gehaald. Nochtans

ware het een bijzonder interessant oplossingscenario geweest. Want wat zouden de gevolgen zijn van een Europees compensatiefonds?

Het Europees Hof kan tevreden zijn, want EG-studenten zouden hetzelfde inschrijvingsgeld betalen als Belgische studenten. Van discriminatie is er dus geen sprake meer. Ook de Belgische overheid zou geen plunnen moeten verliezen, aangezien de financiële meerkost van de EG-studenten kan gerekupereerd worden uit het Europees compensatiefonds.

En wat cruciaal is, misschien dringt langzaam het besef van het on-nut van een numerus clausus door tot de andere EG-landen. Aangezien ze nu geen financieel voordeel meer zouden hebben met een numerus clausus, daar ze bijdragen tot het Europees compensatiefonds, zouden ze er misschien aan denken om die numerus clausus af te schaffen. Daarmee wordt ook de kans dat numerus clausus in België inge-

voerd wordt, steeds kleiner.

Het valt te betrouwen dat dit voorstel (het Europees compensatiefonds) het niet gehaald heeft, gezien de mogelijke positieve resultaten. Maar dit konsekwent verdedigen vergt veel moed. Coens heeft die niet opgebracht en opteerde voor een gemakkelijkheidsoplossing. Meteen heeft hij de kans laten liggen om de numerus clausus op Europees niveau af te schaffen.

Maar er is nog een punt van kritiek. Het afsluiten van de grenzen voor alle EG-studenten uit bepaalde richtingen is niet van die aard om de Europese integratie te bevorderen. Dat dit precies in 1987 gebeurt, wanneer we 30 jaar Europa 'vieren', zullen we er maar als een cynisch grapje bijnemen. Tot nader order blijft de Europese integratie alleen maar een dankbaar onderwerp voor hoogstaande redevoreringen van schuimbekkende politici.

Marc Sys

Filosofen over geschiedenis

Werk van dekonstruktie

Een weekend doorbrengen in het gezelschap van filosofen die over geschiedenis praten, is voor iemand met een historische opleiding geen lachertje. De frustraties waren dan ook af te lezen van de gezichten van de historici, aanwezig op het symposium van de Filosofische Kring over "narratieve in de geschiedschrijving" (9-10 mei ll.).

Dat de kloof tussen het beoefenen van geschiedenis en het filosoferen rond die geschiedbeoefening zo hemelsbreed is, ligt overigens deels aan de historici, deels aan de filosofen. De

eerste halen hun neus op voor elke theoretische verheldering — het vak dat zich daarmee bezighoudt beschikt in Leuven over welgeteld 15 uur.

De tweede — maar dat is het klassieke verwijt aan elk filosoferen — praten wel, maar doen niet. Het is die ambiguïteit die ook ingebakken zit in het provocerende denken van de Leuvense filosoof Bart Verschaffel — niet de meest prestigieuze, maar wel de belangrijkste spreker van dit symposium.

Averrechtse kritiek

Zeer vulgariserend samengevat lijkt zijn denken mij hierop neer te komen: hij verwijt de historici dat zij de conceptuele kaders van waaruit zij werken, niet verhelderen. De historici

hanteren volgens Verschaffel impliciete denkkategoriën, die zij "wegroven", meestal bij de andere sociale wetenschappen. Maar die zij — eenmaal in gebruik genomen — niet meer in vraag stellen. Dat is, zo lijkt het mij, een fundamenteel juiste kritiek. Ook de Nederlandse geschiedtheoreticus, F.R. Ankersmit, die na Verschaffel aan het woord kwam, trok dat niet in twijfel.

Maar vanuit die juiste kritiek vervalt Verschaffel in een omgekeerd euvel: hij geeft de andere sociale of humane wetenschappen een aureool dat ze niet verdienen. Terwijl hij de historici terecht met de neus op hun eigen epistemologische naïviteit drukt, doet hij het uitschijnen of het kenteore-

vervolg op p. 5

lezersbrieven

Wina, een jungle?

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejahr en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Het vorig artikel was weer een staaltje van de vete tussen de oudgedienden (wiskundigen en natuurkundigen) en de nieuwkomers, de informatici.

Omdat ze het niet kunnen verwerken dat ze na vele jaren hun machtspositie kwijtgespeeld zijn, breken de schrijvers van het vorige artikel het huidige en vooral het toekomstige praesidium Stafari totaal af.

Kritiek geven mag. Maar dan moeten ze wel met een alternatieve ploeg voor de dag komen! Kunnen ze dit? Graag een pintje pakken, op stap gaan of moppen tappen is toch geen degelijk argument tegen het goed functioneren van een praesidiumploeg!

Of mag er niet meer gelachen worden binnen Wina?

Christine Wouters
Christa De Coster



Dit zijn vakbondslieden. Maar zeg nu zelf. Zou het niet even goed een patronale afvaardiging kunnen zijn? (Foto Peter Vermeiren)

Verkiezingen in Alma ABVV zegeviert

Ook aan de KUL hebben er om de vier jaar sociale verkiezingen plaats. Traditioneel levert dat helemaal geen "nieuws", daar de kristelijke vakbond al jaren een monopolie heeft aan onze unif. Voor de eerste keer in de geschiedenis van Alma waren er echte sociale verkiezingen, want de ABVV-werknemers konden een (volledige) kandidatenlijst neerleggen. Het hoe en waarom intrigeerde Veto danig dat zij haar zonen en dochters uitzond. Lucienne Debrier, Danny Wierinckx, William Rodaer en plaatsvervang Ingrid Nijns stonden ons bereidwillig te woord als ABVV-afgevaardigden. Armand Mallaerts werd onze ACV-informant.

Sinds de wet op de ondernemingsraden van 1948 zijn er ook sociale verkiezingen. De katholieke universiteit is een werkgever zoals een andere zodat ook zij en haar gedeelten — denk maar aan Alma en de vele ziekenhuizen — sociale verkiezingen moeten organiseren. Veel verassingen leverde dat tot op heden niet op. Tijdens de vorige sociale verkiezingen van 4 jaar terug werd er voor de eerste keer een ABVV en LVBV lijst ingediend in een Leuvense universitair ziekenhuis, en de eerste anderskleurige zetels werden binnengehaald. Nu diende ook het Alma-personeel een "rode" lijst in en met succes.

Alma is een middelgroot bedrijf, dat maar liefst 163 werknemers telt. Daar er tevoren nooit kandidaten van de socialistische vakbond waren schoof het ACV precies zoveel kandidaten naar voren als er zetels te begeven waren in de ondernemingsraad en het comité voor veiligheid en gezondheid. Geen nood aan sociale verkiezingen dus. De werknemersvertegenwoordiging van het ACV bekleemde de verbeterbare toestanden niet voldoende, stelt het ABVV. En meteen menen ze ook hun succes daardoor te kunnen verklaren. De ACV-delegatie ziet het anders: de nieuwkomer wordt hoofdzakelijk door jongere werknemers bevolkt en

die willen grote veranderingen, misschien wel teveel ineens. Het ACV had duidelijk niet op enige concurrentie gerekend zodat het haar zelfs onmogelijk bleek met een volledige lijst potentiële kandidaten naar de stembus te trekken. Komt daar nog bij dat een aantal van de traditionele ACV-vertegenwoordigers inmiddels op pensioen zijn gegaan.

Viktorie

Zowel in de ondernemingsraad als in het comité voor veiligheid en gezondheid zijn er 6 plaatsen te begeven (5 voor de arbeiders en 1 voor de bedienden). Daarnaast zijn de werknemers ook nog vertegenwoordigd in de personeelscommissie, een officieus orgaan dat de syndicale afvaardiging (een strijdorgaan) moet vervangen. De resultaten voor de nieuwkomer waren ronduit schitterend. Bij de arbeiders koos 75% voor ABVV-ers in de ondernemingsraad en het comité. Bij de bedienden lagen de verhoudingen ongeveer omgekeerd. Resultaat: in beide organen vier zetels voor het ABVV en twee voor de katholieke tegenhangers.

De personeelscommissie vormt nog een heel ander paar mouwen. In een overgangsfase werden er aan beide partijen evenveel zetels toegekend.

De nasleep van de hakbijl

Arbeidsvreugde in de RvS

De begrotingsdiscussie op de Raad voor Studentenvoorzittingen (RvS) is al een tijd achter de rug. Hoe langer hoe meer wordt echter duidelijk dat de problemen, veroorzaakt door de halvering van de sociale toelagen, niet opgelost zijn door het indienen van een begroting met een deficit van 10 miljoen. Het is en blijft vechten om wat er nog overblijft, binnen de financiële middelen van de sociale sektor, te vrijwaren van een al te snelle ondergang.

Op de raad van 30 april jl. lag een nota ter tafel "betreffende de instandhouding van het huisvestingspatrimonium in beheer van de sociale sektor." Het gaat hier inderdaad om gebouwen die de sociale sektor beheert, maar waarvan de universiteit de eigenaar is. Er werd in de begroting van '87 van de sociale sektor 15.536.610 fr voorzien ten einde deze gebouwen te onder-

houden en versleten materiaal te vervangen. Bovendien kan hiervoor geput worden uit een investeringsreserve ten belope van 3.264.089 fr. Samen dus een pot van 18.800.699 fr. De noden zijn echter groter. Als je alle werken die in '87 dringend ten uitvoer moeten gebracht worden (het gaat hier om een allegaarte van daken, sepietische putten, telefooncentrales, douches of zitbaden, enz., alsook wettelijk opgelegde veiligheidswerken) wil realiseren, heeft men 23.735.000 fr nodig. Een tekort dus van 6 miljoen.

Wel te verstaan zijn hiermee dan de meest dringende noden van de baan. Op lange termijn ziet de toestand er nog minder rooskleurig uit. Tegen oktober zullen de Technische Diensten een rapport klaarhebben waarin een overzicht zal gegeven worden van de kosten die moeten gedaan worden om de gebouwen over een periode van 10 à 15 jaar in fatsoenlijke staat te houden. Daartegenover staat dat de reserve van de sociale sektor dan zal uitgeput zijn, en dat de universiteit op de begroting van '88 geen deficit zal bijpassen hoger dan 7 miljoen.

Touwtrekkerij

Wat dit jaar betreft, zal men, om de dringende werken te kunnen realiseren, aan de eigenaar (de unif) dus vragen haar verantwoordelijkheid op te nemen en de 6 miljoen tekort bij te passen. Dat was althans de stemming op de raad. Zulks is niet eens zo abnormaal. Als eigenaar zou de unif eigenlijk al jaren de zorg voor die gebouwen hebben moeten opnemen ten einde ze bewoonbaar te houden; de sociale sektor zou dan instaan voor de inrichting van studentenkamers en kantoorruimte. Er is zelfs meer: de studentenfractie eist al jaren dat de leninglasten — leningen door de unif aangegaan bij de aanwerving van de gebouwen — zouden gedragen worden door de eigenaar. Nu staan die lasten nog steeds in de begroting van de sociale sektor ingeschreven; dit jaar belopen ze 17 miljoen, vanaf '89 wordt dat 22 miljoen. Een niet on aardig getal binnen het geheel van de sociale toelagen.

Zo echter krijgt de nasleep van Coens' hakbijl de vorm van een touwtrekkerij tussen unif en sociale sektor waarbij voorzichtigheid vanwege de sociale sektor meer dan geboden is: Alma is nl. dringend aan een nieuwe centrale keuken toe (120

miljoen), en ook hiervoor hoopt men iets bij de grote bazen te kunnen lospeuteren.

Paniek

Het moet in ieder geval duidelijk zijn dat de toestand er voor onze sociale sektor hoe langer hoe dramatischer uitziet. Als de unif niet bijspringt, wordt de sociale sektor, in haar krappe financiële keurslijf, verplicht ofwel drastische prijsverhogingen in te voeren, ofwel stilaan een trage maar zekere uitverkoop te organiseren.

We kregen op de voorbije vergadering al een voorstel van hoe zulks zou kunnen verlopen: een heuse lijst van huizen (waaronder ook de fakbars van L & W en Politika) die de sociale sektor vroeg of laat uit haar beheer zal moeten afstoten, niet alleen gezien de budgettaire toestand, maar ook gezien de soms erbarmelijke toestand van de gebouwen.

Op het bureau van de raad werd uiteindelijk overgegaan tot het afstoten van 4 gebouwen (waarvan 1 sowieso wordt afgebroken, terwijl Naamesstraat 63 naar het China-Europa-instituut gaat). Wat de fakbars van L & W en Politika betreft, de bars mogen blijven, de kamers echter mogen niet meer aan studenten worden verhuurd. Een voorlopige regeling, die echter de ernst van de situatie niet kan verdoezelen. De paniek na de raad van 30 april is wat geluwd, maar hoe langer hoe meer profet is een wrange smaak als je zo'n korte termijn-beslissing herkauwt.

Blind en doof

Want wat zal ons de toekomst brengen? Je kan alleen maar constateren dat de nieuwe zakelijkheid en haar realisme meer en meer de overhand krijgt. Binnen de raad valen tendenzen te bespeuren die de sociale sektor in de richting stuwen van self-supporting bedrijf. Men gaat er prat op een politiek te kunnen blijven uitstippen, ook al heeft men maar de helft van de middelen meer. Arbeidsvreugde alom dus.

Maar ten koste waarvan? Als men zo verder gaat, worden prijsverhogingen onvermijdelijk. Of men verhoogt het inschrijvingsgeld. Rechtstreeks of onrechtstreeks is de student — om wie het toch allemaal draait — dupe nr. één. De nieuwe zakelijkheid bezint zich niet graag over principes en doelstellingen; in plaats van een oproep naar de universitaire overheid om solidariteit, verlaagt men zich tot kruiperige voorzichtigheid. Elke frank die men aldus loskrijgt, stinkt naar bedelarij en liefdadigheid. En de 'hoofdschuldige', Coens, gniffelt als hij ziet hoe een hoopje blinden en doven vechten om zijn almoes. Blind omdat ze elkaander bespieden en ter verantwoording roepen, terwijl de hoofdverantwoordelijke geen verwijt wordt gemaakt. Doof voor de — dit jaar onmiskenbaar krachtige — oproep vanwege de studenten tot solidariteit en vastberaden stellingname tegen het blinde besparingsmonster, dat een degelijk en demokratisch universitair onderwijs door het slijk haalt.

Geert Van Eekert

Veto, jaargang 13 nr 29 dd. 18 mei 1987

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdrektie: Didier Wijnants

Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel

Redaktie: Geert Coene, Lode Desmet, Trui Moerkerke, Carla Rosseels,

Marc Sys, Peter Vermeiren

Doka: Jeroen Revalk, Peter Vermeiren

Zetwerk: Polleke Bijnens, Ria De Schutter, Koen Van Muylem,

Didier Wijnants

Lay-out: Geert Coene, Jan Huyse, Trui Moerkerke, Carla Rosseels,

Marc Sys, Koen Van Muylem

Tekeningen: Tuur Ruytjens

Medewerkers: Gilberte Boeckmans, Sjarel Bolckmans, Jan Camerlinck,

Geert Dhont, Geert Van Eekert, Els Groessens, Paul Nuyts,

Jan Van den Bulck

Syndikale afvaardiging: Lode Desmet, Marc Sys, Koen Van Muylem

Patronale afvaardiging: Geert Coene, Didier Wijnants

Eindredactie: Lode Desmet

Oplage: 8000 exemplaren

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste vrijdag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

Gilberte Boeckmans
Geert Coene

KRINGVERKIEZINGEN

Boerekot

L'Union fait la farce

Alhoewel Kama Soetra lang geleden reeds schreef dat akkers dienen bewerkt te worden, houden de Boerekotters zich ook nog met serieuze zaken bezig: kringverkiezingen bijvoorbeeld. Eens te meer bleek dat niet alle Heverleese kringen over eenzelfde kam dienen geschoren te worden.

Dat de kringverkiezingen ook dit jaar niet zonder slag of stoot zouden verlopen, was al vroeg duidelijk. Enkele maanden geleden reeds opperden enkele mensen het idee om eens grondig aan het verkiezingsstelsel te sleutelen. Na een jarenlange traditie van individuele verkiezingen (statutair bepaald) waarbij elke functie apart verkozen wordt, kwamen deze revolutionairen op het lumineuze idee om een ploegstelsel te introduceren.

Vorig jaar reeds werd hiertoe een verwoede poging gedaan die meer weg had van een putch dan van een poging tot optimalisatie van de kringwerking. Enkele relikwieën van deze geflopte ploeg besloten dan ook om dit jaar een nieuwe poging te wagen, zij het dan op een meer geraffineerde manier. Eerst diende er een beetje aan de statuten geknutseld te worden, iets wat hun voorgangers in hun strijd lust vergeten waren.

Na twee weken gekonkeloes waarbij duidelijk bleek dat de meningen omtrent ploegstelsel sterk gepolariseerd waren, brak de grote dag aan: de Algemene Raad met als belangrijkste punt de zwaar omstreden statutenwijzigingen.

Vergaderen?

Zelfverzekerd traden de pro's en de kontra's in het strijdperk. Na een lange maar hevige en geanimeerde discussie waarbij eenieder zijn uiterste best deed om zijn retorische (manipulerende) talenten tentoon te spreiden, volgde de stemming: 10 mensen stemden voor ploegstelsel, 21 mensen stemden tegen en één snoodaard onthield zich. Het ploegstelsel was gekelderd.

Als voornaamste argument voor was er de bewering dat indien men met een aantal mensen die elkaar goed kennen op het fakhuys zit (kloppend

hart, ziel en "hersenen" van de L.B.K.) de samenwerking optimaal is. De gekijte term hiervoor: synergisme. Anderzijds is volgens de pro's de kans groot dat er wrijvingen optreden indien men met vreemden ofte personen die elkaar niet op voorhand kennen op het fakhuys zit. Wel moet gezegd dat de voorstanders van het ploegstelsel inhoudelijk zeer sterk waren en goed nagedacht hadden over kringwerking vooraleer zich met getrokken zwaard in de strijd te werpen.

De voornaamste argumenten tegen waren dat individuele verkiezingen veel democratischer zijn. De kiezer krijgt immers een bredere kans en iedereen heeft de kans om zich kandidaat te stellen. Verder blijkt uit de verkiezingen van andere Leuvense kringen dat ploegverkiezingen op lange termijn verwateren in stemmen ronselen door allerhande vochtige activiteiten; dat de inhoudelijke aspecten van de kringwerking vaak letterlijk en figuurlijk verzuipen in het elektoraal opportunisme van de kandidaatploegen en dat het vaak een huizenhoog probleem is om meer dan één serieuze ploeg bijeen te krijgen.

Het zou ons te ver leiden om alle argumenten voor en tegen op te sommen, maar al bij al was het voor vele mensen één erg leerrijke discussie.

Zwemmen of verzuipen

Voor deze discussie, die zoals alle serieuze zaken achteraf nog werd uitgediept aan de Heverleese en Leuvense togen, werd de polarisatie nog een stuk erger, tot ergernis van iedereen. Het was duidelijk dat hier dringend iets aan moest gedaan worden wilde men een breuk voorkomen die de kringwerking goed zou doen. Het presidium van volgend jaar is immers belast met een zware taak nl. de viering van 100 jaar (jawel) Landbouwkring. Nadat alle kandidaten zich ingeschreven hadden, waren er de verkiezingen. Hierbij hadden alle mensen die voordien in ploeg wilden opkomen zich toch kandidaat gesteld: hieruit bleek dan ook hun sterke motivatie voor hun functie en de kringwerking.

De verkiezingen, die plaatsvonden in de Molen, kenden een vrij grote opkomst en de Molen zat dan ook stampvol. Van in het begin was aan de

stemmingen duidelijk te zien dat de "strijders voor ploegen", die allemaal uit het derde jaar kwamen, hun vriendjes hadden meegebracht. Het vierde jaar had de dag erna eksamen en het eerste jaar had die week ook nog een belangrijk eksamen zodat het kiespubliek niet erg evenwichtig verdeeld was over de verschillende jaren.

Kopen of krijgen

Door een aantal mensen werden ook vragen gesteld omtrent de grote opkomst en motivatie van het derde jaar. Waren zij, gelokt door het gele vocht en gepaaid door mooie woorden, gekomen om op hun vriendjes te stemmen of kwamen zij om een kapabel presidium te verkiezen, met andere woorden, kwamen zij om op de mooie ogen en mooie kop van hun jaargenoten te stemmen of op hun capaciteiten?

Kritische en inhoudelijke vragen uit het publiek werden door hen immers vaak op ahoeroep en hoogelach onthaald. Kritische vragen waren er van hun kant nauwelijks te bespeuren. Gelukkig werden de soms nogal langdradige debatten af en toe onderbroken door grappige, maar rake opmerkingen van een berucht veeteler en door een erg mooie en ludieke sketch waarbij het heengaan van het oude presidium betreurd werd in een eruptie van poëtische nostalgie.

Kiezen, jawadde

Het feit dat uit beide kringen erg kapabele personen verkozen werden, werd door vele mensen als erg positief bevonden. Hierdoor werd immers een zinde gesteld aan de sterke polarisatie van vóór de verkiezingen en werd een evenwichtig presidium verkozen met mensen uit verschillende jaren dat ook inhoudelijk zeer sterk is. Dat er bij verkiezingen winnaars en verliezers zijn, weet iedereen. Het feit dat men verliest, mag echter geen reden zijn om de kring de rug toe te keren. Immers ook zonder officiële functie kan men zich zeer verdienstelijk maken voor de kring. De Landbouwkring die momenteel wel op haar maximum draait kan niet meer zonder deze stille werkers.

Rechts, aveerchts, één steek laten vallen, één oprapen, ... u.s.w.

Sjarel Bolckmans

schappers toch allemaal paters en nonneskes zijn". Antwoord (na enkele minuten) overwegen: "Dat van die nonneskes enzo, zullen wij als koppel duidelijk weerleggen."

Of dat antwoord heeft bijgedragen tot de gunstige uitslag van de stemming, weten wij niet. Windkracht '87 haalde een kleine 70% van de stem. Zowat de helft van de studenten bracht zijn stem uit, wat veel is gezien er slechts één ploeg opkwam.

Windkracht zevenentachtig, met hun inzet wordt het hopelijk prachtig.

Geert Dhont

Haspelen

Dankzij de vorig jaar nog hervormde statuten kon de hele rimram netjes afgehaspeld worden. In eerste instantie werd de stemprocedure verduidelijkt. Er wordt per functie gestemd en er is telkens een tweederde meerderheid nodig. En dan komt het: 2/3 van 23 is 15. Mijn rekenmachientje zegt 15,33... Enfin, het probleem stelt zich niet lang, want na een half uurtje verlaat iemand het auditorium.

Vervolgens komt de eigenlijke stemming. Per functie dienen drie stappen ondernomen: eerst wordt ze voorgesteld door de huidige verantwoord-



The good, the bad and the ugly. Wie wordt preses. Aan u de keuze.

(Foto Jeroen Revalk)

Psychologie

Vierentwintig ware beter geweest

De affiche was duidelijk: "Dinsdag 5 mei 1987 om 20.30 u kringverkiezingen van de Psychologische Kring in auditorium Michotte". Het werd een gezellig onderonsje. Er werden kandidaten gevraagd én gevonden. Een ploeg van vijf man maakte zich bekend, werd unaniem verkozen en kon dadelijk aan de slag. Doel: opnieuw verkiezingen uitschrijven, want vijf man is absoluut te weinig.

Een week later waren alle jaren op de hoogte: "dinsdag 12 mei 1987 om 20.00 u: kringverkiezingen van de psychologische Kring in auditorium Michotte". Van een ploeg was niets te merken, laat staan van een campagne. Daar zijn psychologen niet voor. Welgeteld 23 stemgerechtigden, ofwel 3,8% van het kiespubliek daagde op. 24 ware beter geweest, want zoveel plaatsen waren er vakant gesteld. 24, dat zou schoon geweest zijn.

delijke, dan mogen kandidaten zich bekend maken en hun motivering even toelichten, tenslotte wordt er gestemd. Op die manier werden 13 functies overlopen met in totaal 24 te beklenden plaatsen. 16 kandidaten passerden de revue; 15 werden goed bevonden.

Toch nog een kleine verrassing: de post "kultuuraufgevaardigde" wordt voortaan opgesplitst in "interne" en "externe" werking, met andere woorden binnen de kring, resp. naar 't Stuc toe. En toen schoot ik even wakker: de vraag werd gesteld of men ook met drie tegelijk verantwoordelijk mocht zijn voor interne cultuur... Zoveel entoesiasme bracht de huidige K.K. (kringkoördinator) die als voorzitter dienst deed, even uit zijn lood, maar ook hier werd een passende mouw gevonden.

Kronisch

Al bij al een onschuldige bedoening op het eerste gezicht. 23 plichtsbewuste "kringers" die zich het lot en de toekomst van de Psychologische Kring aantrekken. Maar wat te denken van de acht plaatsen die niet opgevuld raakten 'bij gebrek aan kandidaten? Acht plaatsen die tot oktober vakant blijven: financieel beheerder, afgevaardigde in de beheerraad van de Shrink, Sportraad, Kringraad en nog vier zetels in de Fakulteitsraad. Er wordt nochtans niet eens een visie of programma gevraagd: enkel een goed geplaatst woordje en een bij voorkeur sympatiek voorkomen.

De Psychologische Kring lijdt duidelijk aan een kronische ziekte: al jaren wordt er geklaagd over een gebrek aan contact met en respons vanuit de basis. Het ziet er naar uit dat de kwaal zich heeft uitgebreid tot in de rangen van de medewerkers zelf. Daar kunnen zelfs de twee gratis konsumpties voor elke aanwezige niets aan verhelpen.

Paul Nuyts

Katechetika

Een frisse bries

Eindelijk dan toch. Wat normaliter reeds twee weken geleden gepland was, gebeurde vorige week bij Katechetika: de verkiezing van de nieuwe koördinatoren. Immers, pas op de laatste dag meldden zich de kandidaten.

Het liep dit jaar niet allemaal van een leien dakje bij de godsdienstwetenschappers. Reeds in oktober diende één van de koördinatoren zijn ontslag in, waardoor alles op de schouders van één persoon terecht kwam. Verder diende men maar liefst twee keer van fakbar te veranderen. Toch wisten de mensen van "Dynamiet" het hoofd boven water te houden. En dat is ook de bedoeling van "Windkracht '87": enerzijds verder werken in de lijn van de vorige jaren, maar anderzijds hier en daar nieuw leven inblazen.

Voor de initiatiefnemers, Herwig en Petrouchka, is studeren meer dan "op uw kot zitten" en daarom willen zij een kring vormen met wind in de zeilen. Die wind komt er volgens hen pas wanneer we "allen samen blazen".

Woensdag was er dan het traditionele debat, dit keer in de nieuwe fakbar (het vroegere Peekaa). Slechts een tiental mensen waren aanwezig om enkele vragen af te vuren op de nieuwe verantwoordelijken. Als voornaamste krachtlijnen noteerden we het behoud van open presidia en assen, de strijd voor de democratisering (zowel binnen als buiten de kring), de inrichting van de nieuwe fakbar en het Mandelalokaal en tenslotte het verder uitbouwen van de kursdienst.

Nonneskes

Het grootste probleem voor volgend jaar zit volgens de meeste aanwezigen in het feit dat de kringwerking de laatste jaren enorm verengd is. Steeds minder mensen nemen verantwoordelijke functies op in de kring. Windkracht '87 zal dit verbeteren door de onthaalactiviteiten hiernaar te oriënteren er door het belang van de jaarverantwoordelijken te heryaanderen.

Tenslotte had iemand in de zaal problemen met de veelgehoorde opmerking, van buiten de kring weliswaar, dat het "bij godsdienstwet-

Het Katechetikapresidium sterft uit



De nieuwe ploeg zal daar iets aan doen.

Tentoonstelling Piet Gilles Een Hollander in Vlaanderen

Naar aanleiding van de schenking van de pasteleyclus "Leven en Dood" door Piet Gilles aan de universiteit opende rektor Dillemans op 12 mei een tentoonstelling rond deze schilder. Piet Gilles, geboren in Alkmaar in 1908, kende een bewegend leven. In 1911 week het gezin Gilles uit naar België (Antwerpen, Mechelen, Lier en tenslotte Leuven). De rampen werden hen niet gespaard. De Eerste Wereldoorlog betekende een enorm financieel verlies. In de jaren dertig sterven twee broers en een schoonzus van Piet Gilles aan tuberculose, een ziekte waardoor hij ook zelf is aangetast. De Tweede Wereldoorlog brengt nieuwe rampen met zich mee: financiële zorgen, een broer die sterft, de vader wordt zwakzinnig en de moeder krijgt een beroerte waardoor ze voor de rest van haar leven verlamd blijft. Het kan niet anders of zulke traumatische gebeurtenissen vinden hun weerslag in het werk van Piet Gilles.

Het oeuvre van Gilles kan ingedeeld worden in drie periodes. Tijdens zijn donkere periode (ca 1930-1938) schildert hij onder invloed van het Vlaams expressionisme: spontane schilderkunst, de verf rechtstreeks uit de tube, dik uitgesmeerd en met een donker kleurenpalet. Er is weinig bewaard van deze periode aangezien het grootste deel van zijn schilderijen na een bombardement in 1944 in vlammen

opging. Van ca 1939 tot ca 1959 kan de intimistische periode van Gilles gestuurd worden. De schilder sluit aan bij het animisme, een kunststroming die realistisch uitbeeldt, maar zoekt naar het innerlijke aspect. Uit deze periode dateren een aanzienlijk aantal vader- en moederportretten. Ook de pasteleyclus 'Leven en dood' kan hier gestuurd worden. Piet Gilles begon

aan in 1952, als therapie na al het leed dat hem overkwam. Van de pastels gaat een grote innerlijke kracht uit, de aangrijpende thematiek is verwoord in een expressivistische vormgeving.

Vanaf het begin van de jaren zestig vangt de surrealistisch-abstraherende periode van Gilles aan. Onder invloed van de psycho-analyse en met de ontdekking van de citempera-techniek veranderen de schilderijen van toon. Eerst wordt er geabstraheerd, vervolgens komen er raakpunten met het symbolisme en surrealisme, maar steeds in een eigen interpretatie. Het kleurenpalet wordt zeer helder. Stillevens, landschappen en reïndrukken vormen de onderwerpen van steeds meer gestileerde schilderijen. In 1979 werkt de schilder de cyclus 'Leven en dood' om tot een reeks zwart-wit-tekeningen in de stijl van Frans Masereel.

Het oeuvre van Piet Gilles is zeer divers. Een blik op de schilderijen vertellen een heel leven, aangrijpend en tragisch, dan weer met een lichtere ondertoon. Toch kan men niet zeggen dat elk schilderij even geslaagd is. De banaliteit steekt hier en daar de kop op. De pasteleyclus, centraal tentoongesteld, behoort tot het betere werk van Gilles.

Els Groessens

De tentoonstelling is te bezichtigen in de Centrale Bibliotheek, Mgr. Ladeuzeplein 21. Ze blijft open van 13 mei tot en met 13 juni, van 9 u tot 19 u. Zaterdag van 9 u tot 12u30. Zon- en feestdagen gesloten.



Hier zijn de pasteltinten wel erg ver te zoeken, behalve wanneer onze drukker zich weer eens heeft uitgeleefd. Anders is het in de Centrale Bib. waar Piet Gilles' pastels u gewoon overrompelen.

PLUK

Het Einde

Traditie mot er zijn. Zo wil één van die tradities dat het Stuc het jaar besluit met een einddag. Niet origineel, die naam. Maar bijwiltjen wel leuk, die dag. Onder onze onvolprezen agenda vind je de feitelijke gegevens, zoals daar zijn namen en uren.

Een willekeurige greep: vanaf 's middags is er terrasmuziek, in de vooravond gevolgd door film. Warhol of wat dacht je: doodgaan is altijd ergens goed voor. De avond wordt lichter gemaakt door les Funambules, teater met een Frans sausje. Meteen het sein om naar de drank te grijpen, want alleen met een flink stuk in je kraag kan je genieten van wat eufemistisch "Het levenslied" van Guido Belcanto heet. Antwerps, of wat had je gedacht. Middernacht is dan het sein om alle remmen los te gooien, met — even spieken nu — Herb Mews and the Mules. Men verzekert ons: een 'historisch' rokgebeuren. Zien maar, en vooral horen.

Einddag 't Stuc.
Woensdag 20 mei.
Details: zie agenda.

Zoek het thema

We zegden het al, traditie... Omdat men bij datzelfde Stuc het noble besluit genomen heeft om dit jaar niet toe te geven aan een "gemakkelijke" programmatie, heeft men de terafilms (Ah, de maan, het glas rode wijn, de geur van een naderend onweer, het blonde op de tweede rij, ...) rond het thema "Waterloo" geschaard. Nu denken wij daar wel even anders over. Wij vermoeden dat er eerst de films waren, en dat er daarna in een bui van 'hoe gooiën we dit zootje ongeregeld op één aanvaardbaar hoopje' een tema

gezocht werd. Het resultaat is dus die Waalse molshoop. De films zijn bekend, en, zelfs aan de commerciële kant: een schandaal? Nee, gewoon goed, want na een hele dag filosofie of huideuziken, heb je aan niet zo gek veel nog een booschap. Misschien wel aan Tess, The French Lieutenant's Woman, Noseratu (de oudel) en The Postman always rings twice (de nieuwe!), of één van de vele andere films.

Terrasfilms.

Vanaf dinsdag 26 mei. Elke dinsdag, donderdag en zaterdag, zo rond 22.30 u. Zie Veto 30 voor de volledige lijst.

De Brakke 20.000

Wie schrijft, kan er soms iets warmer gaan inzitten. Bijvoorbeeld, wanneer hij /zij deelneemt aan de literaire wedstrijd van De Brakke Hond, "literair tijdschrift met neus". Je kan namelijk 20.000 frank winnen als je de winnaar wordt van de verhalenwedstrijd 1987 van datzelfde tijdschrift. Nu is die som geld niet de enige beloning die je het "verhaaltje" kan opleveren. Het winnende verhaal wordt namelijk opgenomen in de bundel "Beste Brakke Hond Verhalen", in het najaar. En je wordt de ster van de dag op de prijsuitreiking van Het Andere Boek in de Antwerpse Stadsfeestzaal, in het weekend van 3 en 4 oktober. Maar u doet het natuurlijk voor de eer, dat weten we maar al te best. De weg naar die eer loopt via een kortverhaal van maximaal 6000 woorden, dat over u-kiest-maari-its gaat en voor 15 juni op het redaktieadres van de Hond bevindt, Lamoriniëstraat 170 te 2018 Antwerpen.

Literaire Wedstrijd De Brakke Hond.
Voor 15 juni 1987.

Collection "Politiques"
Didier Hatier

"J'ai eu une enfance privilégiée à tous points de vue, mais surtout du point de vue d'un futur homme politique, trézième enfant d'un père sénateur, poète et châtelain mais que ces quatre fonctions faisaient vivre dans l'austérité, et

Boekbespreking Nothomb zekt waargeid

Gevozen minister Charles-Ferdinand Nothomb had de bedoeling zijn eerste boek tegelijkertijd in een franstalige en in een nederlandsstalige versie op de markt te gooien. Dat siert hem! Maar het is hem ook flagrant mislukt: *La vérité est bonne* ligt sinds 19 maart in de boekhandel, maar de vertaling onder de titel *De waarheid mag gezegd worden* wordt slechts deze week verwacht.

Tot voor kort ging men er in de uitgeverwereld van uit dat er in België geen publiek was voor politieke aktualiteit. Tot Martens en Verleyen hun verkiezingspropaganda bij Lannoo van de persen Jeed rollen. Het *Gegeven* woord ging als een zoet broodje over de toonbank. En meteen was een nieuwe rage ingezet. De franstalige uitgever Hatier bracht een vertaling van Martens' boek uit, en er volgde in Vlaanderen en Wallonië soortgelijke egotripperij van de heren Leyssens, Eyskens, Simonet,.... van wie nog niet eigenlijkt?

heeft gedaan, wat hij heeft gedacht, wat hem heeft gedreven. Hij blijft 'zeer diskreet over wat tijdens een crisis binnenskamers gezegd werd.' Hij othult geen vinnige discussies met zijn eeuwige tegenstander Gol bijvoorbeeld, hij houdt zich 'aan de officiële versie van de feiten. Ik schrijf de geschiedenis niet!' aldus Nothomb. 'Ik schrijf mijn verhaal.'

De enige basis om dit verhaal te rekonstrueren: Nothombs bloedeigen gheuegen. Een keer werd een beroep gedaan op handboeken om de kronologie van de gebeurtenissen terug te vatten. Maar dat nota's die tijdens belangrijke vergaderingen uit de kast zouden worden opgediept, vergeet het maar!

Wie het keuvelende levensverhaal met een toppoliticus wil lezen, hij storme naar de boekhandel. En denken dat de man beweert de schrijfmikrobe te pakken te hebben; je zou voor minder verspillen op straat komen!

Benoit Lannoo

Charles-Ferdinand Nothomb, *La vérité est bonne* (Collection "Politiques"). Brussel, Didier Hatier, 1987. 303 blz., 595 Fr. of *De waarheid mag gezegd worden* (Politici in België). Brussel, Elsevier, 1987. 248 blz., 595 Fr.

NAAMSESTRAAT 113-115
3000 LEUVEN
Tel. 016/23.61.60

Advertentie

Kortom, voorzichtigheid, ja zelfs vaagheid troef! Nothomb gaat er van uit dat hij enkel moet vertellen wat hij

vervolg van p. 1

tische raffinement van vakken als sociologie, psychologie of economie zoveel vruchtbaarder zou zijn. Niets is minder waar natuurlijk: de academisch-humane denkrichtingen — met welke naam dan ook — dwelen konstant met de kraan open. Zij lopen in het beste geval slechts één decennium achter bij de maatschappelijke evolutie. Zij zijn hoogstens in staat om voetnoten te plaatsen bij conceptuele ontwikkelingen die niet uit het academische debat, maar uit het leven zelf zijn voortgekomen.

De evidente zwakte van de historicus — zijn angst voor conceptuele discussies — zou dan ook wel eens een *avant-garde zwakte* kunnen zijn. De historicus heeft leren leven met wat zijn konfraters pas aan het ontdekken zijn: dat de huidige menswetenschappen zich te pletter lopen tegen dezelfde muur waar de veertiende eeuwse scholastiek zijn tanden heeft op stuk gebeten — op het probleem van de *universalia*. Op de vraag dus naar de oorsprong van de algemene ideeën, van de concepten, van de naam van de roos. Die konklusie lijkt mij onontkoombaar voor wie de gevolgen van de Kuhnianse paradigma-leer werkelijk doordenken durft.

De conceptuele verheldering die in deze niet-historische sociale wetenschappen zo druk beoefend wordt, is dan ook niets anders dan een achterhoedegevecht — een gevecht vergelijkbaar met dat van de laatscholastieke theologen over het geslacht van de engelen. Verschaffel ziet dit niet en daarom vervangt hij het *bronnenfetisjisme* van de klassieke historicus door het *conceptenfetisjisme* van de socioloog. Bijgevolg ontspoorde hij in een averechtse kritiek op het narrativisme.

Betog of verhaal?

Het narrativisme in de geschiedschrijving is die denkrichting die weg wil van het louter op een rij zetten van historische feiten. Grof gezegd wil het uit de feiten, met behulp van conceptuele kaders, een *verhaal* opbouwen. Het narrativisme is binnen de academische geschiedschrijving dan ook tegelijkertijd zowel het lelijke endje als de kip met de gouden eieren: de historicus die erin slaagt een knap verhaal te komponeren, krijgt niet alleen zelf een gevulde bankrekening, hij creëert ook een goodwill voor het vak waar zijn weerbarstige collega's onrechtstreeks jarenlang van profiteren. Tegelijkertijd echter komt hij onder het vuur van de detailkritiek van die collega's te staan. Meestal draait dat erop uit dat zijn prestige —

Filosofen over geschiedenis

Een werk van dekonstruktie

naarmate het bij het grote publiek toeneemt — bij zijn collega's afneemt.

Verschaffel — die zich terecht blauw ergert aan het inhoudsloze detailwerk van zoveel historici — valt dit narrativisme vanuit een totaal andere ooghoek aan: hij maakt een ingewikkelde redenering via Aristoteles om te bewijzen dat de geschiedenis geen verhaal bevat, want zij is nergens afgegrensd met begin en einde. De goede historicus is dan ook in zijn ogen niet iemand die vertelt, maar iemand die *betooft*. Iemand die niet vanuit de feiten een impliciet verhaal ontvouwt, maar die feiten vanuit een conceptueel kader op een nieuwe wijze organiseert. Op het eerste gezicht lijkt die redenering een oplossing te bieden voor het dilemma wetenschap-kunst dat de geschiedschrijving al eeuwen beheerst. Maar bij nader toezien heb ik toch het gevoel dat het denkspoor van Verschaffel in de praktijk tot een verschralling zal leiden, tot een uitholling van precies die éne component die de geschiedschrijving zijn grootste rijkdom en zijn krachtigste intellectuele relevantie biedt. Dat bleek ook tijdens de uiteenzettingen van F.R. Ankersmit en Carlo Ginzburg.

Willen maar niet kunnen

Ankersmit probeert het narrativisme te redden door het in twee componenten te ontbinden: het syntese-verhaal en de 'mikro-storia'. Het syntese-verhaal is de oubakken, achterhaalde poging van de spekulatieve geschiedenis die vanuit een bijna goddelijk standpunt het hele verleden in één blik wilde vatten. Het is duidelijk dat niemand daar nog echt gelukkig mee is. De 'mikro storia' — waarvan Ginzburg maar ook Le Roy Ladurie representanten zijn — zou dan veeleer het omgekeerde proberen via een beschrijving van het a-typische, van het partikuliere, van het bizarre, een tijpje oplichten van een verleden dat precies in zijn niet-representatieve kenmerken nog het meest doorzichtig wordt. Het zou niet langer om een syntetisering van het verleden gaan, maar om een *dekonstruktie*.

Om die stelling uit te werken, begon Ankersmit te schaatsen in het denken van Derrida. Wat hem uiteindelijk fataal werd. Want in plaats van de filosofie te gebruiken voor het oplossen van problemen van de geschiedenis, liet hij zichzelf meesleuren in een filosofisch debat dat nog maar weinig

met geschiedenis van doen had. Het was de vertoning van de schoenmaker die denkt dat in een gezelschap van slagers over het kappen van vlees te moeten praten.

Toch ging zijn betoog overduidelijk in de richting van het redden van de geschiedenis als verhaal. Ook al leek het mij dat hij daar niet openlijk voor durft uitkomen, net zo min trouwens als in zijn standaardwerk *Denken over Geschiedenis*. Hij liet zich wel verleden toe uitspreken over een "esthetische theorie". En tot een visie op "de werkelijkheid als een kollektief geworden droom", die intersubjectief wordt "daar waar onze representaties mekaar snijden". Het bleef al bij al een uiteenzetting van het soort 'ik wil wel, maar ik kan niet'. Waarbij toch die ene kaakslag aan de verschaffelliaanse laetdunkendheid overeind bleef: "De historici zijn eigenlijk filosofen die hun filosofie in concreet materiaal vorm geven. Het is precies de weerbarstigheid van het materiaal die hun filosofie de kracht geeft om op de ontwikkelingen vooruit te lopen".

Het loeien van koeien

Het was merkwaardig dat 's anderendaags de dan al veel geciteerde Carlo Ginzburg uit Bologna — die deze discussie niet bigewoond had — opnieuw een zeer sterk anti-verschaffelliaans argument aandroeg: doorheen een lang en ingewikkeld exposé — waarin hij een onderscheid maakte tussen wat evident lijkt in een verhaal en wat evident is vanuit bronnenmateriaal — haalde hij een antiek denkbeeld van Strabo en Polybios aan over de betekenis van Homeros als geschiedschrijver. De beide auteurs spraken over de "levendigheid" van de homerische verteltrant. Ginzburg citeerde een verwijzing naar de koeien die optreden in een sleutelpassage van de Illias en die je bijna loeien hoort. "De meest effectieve historicus is hij die een zo levendige presentatie maakt van zijn karakters dat hij een verhaal ontwerpt als een schilderij", aldus Ginzburg, zelf parafaserend. En: "De goede historicus maakt van zijn lezer een toeschouwer".

Het was een opvatting — zo bleek ook in het debat — die zeer dicht komt bij de interpretatie van het dekonstruktivisme waar Arnold Burms bij elke gelegenheid op doorhamert: de waarde van een communicatie zit hem niet uitsluitend in wat meegedeeld

wordt — het *stadium* — maar ook, en soms zelfs essentieel, in het tekenende detail dat in de marge van de boodschap staat — in het *punctum*. Een oude foto van een veertienjarige in korte broek krijgt plots een ander karakter als we weten dat het een jeugdfoto van Heidegger is. En de transactie tussen Agamemnon en Achilles is van een andere aard als zij abstracte beginselen uitwisselen, dan wel als het om concreet levende koeien gaat.

Suggestief schrijven

Hierop doorredenerend lijkt mij de grote kracht van de narratieve historicus dan ook precies dat hij die koeien kan laten loeien. Eerder dan te moeten betogen — dat wil zeggen als een pletwals over de lezer rollen, gewapend met rationele argumenten, al Jan niet ondersteund door bronnen of autoriteiten — kan de goede historicus *suggestief vertellen*. Daardoor kan hij méér zeggen dan in welk rationeel betoog ook mogelijk is. De historicus kan op die manier inderdaad een *anticiperend filosoof* worden. Een filosoof die denkt vanuit het leven zelf en niet slechts vanuit de hersenen — dat beperkt substraat van de totaliteit die wij 'menselijk bewustzijn' noemen.

Probleem is echter dan de meeste historici de kunst van het suggestief vertellen hebben verlerd. Meer zelfs: dat het suggestief vertellen binnen de historische faculteiten wordt *afgeleerd*. Waarschijnlijk komt deze loodzware druk van het anti-narrativistische positivisme — dat vandaag nagenoeg alle historische denkrichtingen beheerst — voort uit het ideologische misbruik dat in het verleden van de geschiedschrijving werd gemaakt om totalitaire regimes te legitimeren.

De oplossing die Verschaffel echter biedt, komt erop neer dat hij van de historicus niet een anticiperend maar een *tweederangsfilosoof* wil maken: de historicus mag van Verschaffel gewoon verder doen waar hij mee bezig is, op voorwaarde dat hij zich in het stof buigt voor de conceptualiserende takken van de menswetenschap. Dat is geen oplossing, dat is een remedie die erger is dan de kwaal. Het is een achterhaalde poging om de laatste dissidente tak van de 'artes'-faculteit binnen het gareel van het modernistische rationalisme te sleuren.

Wat de geschiedenis nodig heeft, is

volgens mij dan ook geen rationalisering, geen conceptuele verheldering, maar *artistieke vrijheid*: de vrijheid om

met de empirische gegevens uit het verleden te *spelen*. De vrijheid om de elementen uit het verleden te dekonstrueren en opnieuw te konstrueren. De vrijheid om verhalen te ontwikkelen, waarvan iedere lezer op voorhand weet: dit hoeft niet waar te zijn, dit kan waar zijn. Zodat met ons kollektieve verleden in de geschiedschrijving hetzelfde plaatsvinden, kan als met ons individuele verleden in de psycho-analyse: het wordt inzet van een 'se non è vero, è bene trovato'-spel.

Huizinga en Freud

Op die manier kan het werkelijk essentiële probleem van de hedendaagse geschiedschrijving worden opgelost: het probleem dat zij — ondanks het vele, prijzenswaardige, akribische werk — voor onze kultuur en samenleving *geen functie* meer heeft. De functie die ik haar zou toewijzen, wordt dan: niet langer op zoek gaan naar *de* absolute waarheid over het verleden. Maar: de gegevens van de overgeleverde werkelijkheid zodanig herschikken dat die werkelijkheid weer leefbaar wordt, dat de oude traumata verwerkt worden en dat het hedendaagse "onbehagen in de cultuur" — waar Sigmund Freud het over had — vervangen wordt door een nieuw "zelfverstaan van de cultuur" — waar Johan Huizinga al voor pleitte.

Dat zal een lange weg zijn, daaraan twijfel ik niet: niet alleen het huidige historische positivisme dient overwonnen te worden, maar ook derationalistische kritiek op dat positivisme — het kritisch postivisme dat Ginzburg verdedigde en dat volgens mij slechts een verfijning is van wat de historici "de inwendige kritiek" noemen. Het zal waarschijnlijk een werk van dekonstruktie worden — het symposium van de Filosofische Kring was op dat vlak ondanks het esoterische niveau, toch wel verhelderend.

Waarbij hier een waarschuwing aan de argelose lezer: ik heb niet de pretentie van dit symposium een "objektief" verslag te hebben gebracht, noch alle sprekers recht te hebben gedaan. Deze tekst is een persoonlijke, subjektieve reflectie die mogelijk een deel van deze presentatie van sommige andere deelnemers kan snijden en op die manier een zekere intersubjectiviteit kan verwerven. Wie de precieze referaten van de drie sprekers erop wil nalezen, moet nog een tijdje geduld hebben: zij zullen gepubliceerd worden in één van de volgende nummers van het *Tijdschrift voor Filosofie*.

Eddy Daniëls



'De goede historicus maakt van zijn lezer een toeschouwer'. En van zijn vrouw? (Foto Jeroen Revalk).



Elk jaar larsen euperfriman morto nolson birg. Er jensen bry llekennet. Puma, puma, puma! (Foto Peter Vermeiren)

Nekonata, neamata

“Esperanto is een levende taal”

En 1887 Ludoviko Zamenhof publikigis unua brosuru kun la titolo... Oh, sorry. Opnieuw. In 1887 publiceerde de Poolse dokter Ludvig Zamenhof een brochure met als titel 'Lingvo Internacia. Antaŭparolo kaj plena lernolibro' (Internationale taal: voorwoord en volledig leerboek). Hij deed dit onder het pseudoniem *Dr. Esperanto*, dit wil zeggen hij die hoopt. En zo kreeg deze taal haar naam. Deze zomer viert de Esperantobeweging dit eeuwfeest met een wereldkongres in Warschau. Veto had naar aanleiding hiervan een gesprek met Marc Vanden Bempt, de sekretaris van Esperanto 2000, de Leuvense afdeling van de Vlaamse Esperanto Liga.

Er zijn in de loop van de geschiedenis wel meerdere talen 'gemaakt': *Volaniik*; dat Esperanto enkele jaren voorafging, *Ilo*, een uitloeiisel van het Esperanto, *Romangle* en zo kunnen we er nog wel een paar opnoemen (zie kadertje). Alleen Esperanto is echt doorgedrongen, nouja, doorgesijpeld.

Veto: Hoeveel mensen spreken er Esperanto?

Vanden Bempt: «Daar is geen precies cijfer op te plakken. Het aantal ligt zeker tussen de één en honderd miljoen. Dit laatste getal zou impliceren dat 1 op 400 mensen het

Esperanto machtig zijn en dit is nogal onwaarschijnlijk. Een schatting is moeilijk omdat de Esperantisten over de hele wereld verspreid zijn en Esperanto voor iedereen een tweede taal is. Natuurlijk is de verspreiding niet overal even sterk. Sterke concentraties zijn Europa en Noord-Amerika. De laatste tien, vijftien jaar kende Esperanto ook in andere gebieden een ruimere expansie. Op dit moment zijn China en Brazilië de grote groeipolen. In de meeste ontwikkelingslanden is Esperanto nogal onbekend. Deze landen hebben andere zorgen dan communicatie.»

Veto: Je vermoede China als groeipool. Niemand gebruikt men ginder een heel ander schrift. Is het voor de Chinezen niet erg moeilijk Esperanto te leren?

Vanden Bempt: «Voor hen is het inderdaad moeilijker te leren dan voor ons. De woordenschat van het Esperanto is volledig gebaseerd op Indo-Germaanse talen. Maar de grammatika is gebaseerd op het Chinees, dat wil zeggen de manier van denken is parallel. Ook in het Chinees voegt men woorddeeltjes samen om woorden te vormen. En het Esperanto blijkt voor hen veel gemakkelijker te leren dan Engels. Wetenschappelijk onderzoek heeft uitgewezen dat Chinezen het twintig maal sneller leren dan het Engels. Nederlandstaligen leren Esperanto 8 à 9 maal makkelijker dan Engels.»

Veto: Je mag dan wel stellen dat Esperanto veel gemakkelijker te leren is dan Engels, je kan er niet omheen dat Engels over de hele wereld verspreid is. Esperanto probeert nu al honderd jaar om een wereldtaal te worden. Engels is een wereldtaal.

Vanden Bempt: «Daar ben ik het niet helemaal mee eens. Ten eerste wordt het aantal engelstaligen systematisch overschat. Slechts 15% van de wereldbevolking spreekt Engels. En wie in een vreemd land contact wil leggen met de plaatselijke bevolking kan meestal niet zonder de landstaal.»

Veto: Maar met Esperanto ben je nog minder.

Vanden Bempt: «Ik zeg niet dat je er met Esperanto terecht kan, maar dit is het doel. Trouwens er is een belangrijk element dat tegen het Engels pleit. Wie Engels leert krijgt er automatisch een cultuur bij 'cadeau'. Daarom weigeren mensen uit het Oostblok, Afrika, vaak het Engels te leren. In 1979 is in Iran de sjah buitengevloegen en met hem het Engels. Op dit ogenblik mogen in Iran slechts twee talen onderwezen worden: Esperanto en het Farsijs (het Nieuw-Perzisch, nvdv). En er is nog een derde verschil. Zamenhof had tot doel een internationale taal te creëren. Engels is een nationale taal die internationaal wordt gebruikt.»

Veto: Hoe mooi en eerbaar Zamenhofs doel ook moge geweest zijn, het is nog steeds geen internationale taal. Vele mensen hebben er zelfs nog nooit van gehoord, laat staan dat ze het spreken.

Vanden Bempt: «Er is inderdaad geen echte doorbraak. Maar dat is een vicieuze cirkel. Om officieel aanvaard te worden dienen veel mensen de taal te spreken, de grote belangstelling komt er allicht pas na een officiële erkenning.»

Veto: Wat houdt dat in, officiële erkenning?

Vanden Bempt: «Dat is een erkenning door de UNO als werktal of officiële taal (op dit moment zijn Frans en Engels de werktalen; samen met het Russisch, Chinees en Spaans vormen ze het kwintet der officiële talen, nvdv). De *Universala Esperanto Asocio* (Wereld Esperanto Vereniging) heeft een centrum bij de UNO. Ook in Brussel bevindt zich een centrum dat druk tracht uit te oefenen op de EEG.»

Veto: Al deze druk heeft voorlopig nog maar bitter weinig opgeleverd.

Vanden Bempt: «Daar ben ik het niet mee eens. Er zijn wel degelijk resultaten. De UNO en de EEG volgen het Esperanto kontinu op. In een Unesco-

dezelfde betekenis. In zo'n geval wordt er niet ingegrepen en laat men de *linguïstische strijd* uitvechten tussen de wetenschappers van het vakgebied. Het meest heroïsche gevecht is gevoerd om het woord *komputilo*. Nu gebruikt men vrij algemeen *komputilo*, maar ook *komputero* en *ordinato* zijn geruime tijd gebruikt. Op taalkundig gebied bestaat er één officiële instantie: *La Akademio*. Deze aanvaardt de woorden officieel. Zij mengt zich echter niet in de vermoede discussies. Esperanto is dus een levende taal, ze evolueert net zoals andere talen. Het verschil is dat ze door één persoon in elkaar is gestoken. Het is daarom geen kunsttaal, want ook het Noors is door

CU VI PAROLAS ESPERANTON?

De kracht van het Esperanto ligt in haar eenvoud en de afwezigheid van uitzonderingen. Een regel is een regel.

Het alfabet kent 28 letters: onze 26 plus c, ĝ, ĥ, ĵ, ŝ en u. De q, w, x en y worden niet gebruikt. De spraaktaal bestaat uit 16 regels. In het Frans bestaan er 2300 uitgangen voor werkwoorden, in het Esperanto 12 en hiermee kan je alle nuances weergeven. Een substantief eindigt steeds op -o, een adjectief op -a en een bijwoord op -e. Meervoud krijg je door toevoeging van een -j. Een -n toevoegen geeft de akkusatief (lijdend voorwerp).

Met zo'n 800 woordstammen kom je in het alledaagse leven perfect rond. Door voor- of achter-

voeging van pre- of suffixen kan je met die stammen 8000 woorden vormen. Esperanto kent 16.000 woordstammen waarmee 160.000 woorden te vormen zijn. Van de woordstammen stammen 75% uit Romaanse talen en 20% uit Germaanse. Het *agglutinerend karakter* van het Esperanto is dan weer verwant met Turks-Tartaarse en Chinese talen. De uitspraak is eenvoudig: één letter, één klank. De klemtoon valt steeds op de voorlaatste lettergreep.

Esperanto en nuksoĉelo, als het ware. Je kent nog niet de hele grammatika, maar je weet toch al veel.

(CV)

resolutie van 1985 raadt deze kulturele en wetenschappelijke organisatie van de UNO de lidstaten aan het Esperanto als fakultatief vak in te voeren. In sommige staten is het Esperanto doorgedrongen als officiële cursus en worden aan de uniefs Esperanto leraars gevormd. In Hongarije en Bulgarije is dit het geval. In deze landen kan men het Esperanto als tweede taal kiezen, in plaats van het Russisch. In België kan elke schoolleerling het Esperanto invoeren als fakultatief vak, mits het leerlingenkenninkworum bereikt wordt. In zo'n geval is het een officieel gesubsidieerde cursus.»

Veto: Hoe ontstaan in het Esperanto nieuwe woorden? Komen er überhaupt wel nieuwe woorden tot stand?

Vanden Bempt: «Dat verloopt allemaal heel praktisch. Toen Esperanto een eeuw geleden boven de doopvont werd gehouden had het een (zeer korte) grammatika en 900 woorden. Ondertussen zijn er een pak bijgekomen en dat gebeurt zeer vlot. Wie een nieuw woord nodig heeft vindt het uit. Achteraan in z'n boek verklaart hij dit woord en met wat geluk wordt het door andere schrijvers overgenomen. Soms ontstaat dan wel een discussie, omdat terzelfdertijd twee verschillende Esperantoworden ontstaan met

één persoon gemaakt. En ook het Duits is slechts een syntese van verschillende dialecten. Het uiteindelijke Duits is ook maar door een commissie gekreërd.»

Veto: Een bekend argument van tegenstanders is dat Esperanto-literatuur het vooral moet hebben van vertalingen. Maar dat is een misverstand, dacht ik?

Vanden Bempt: «Inderdaad. De verhouding eigen literatuur/vertaalde literatuur is ongeveer fifty-fifty. Sommige boeken geschreven in het Esperanto, zijn vertaald in andere talen, niet noodzakelijk in de moedertaal van de schrijver.»

Veto: Het zwaarste, ahum, hebben we voor het laatst bewaard. Esperanto moet een wereldtaal worden die 'de vrede en de vriendschap bevordert'. Getuigt dat niet van een pak nativiteit?

Vanden Bempt: «Juist. Maar je moet het zo zien. Communicatieproblemen kunnen twisten verergeren. Het is één facet van 'ruzie'. Esperanto volstaat niet om die ruzie te verbinden, ze kan proberen haar niet te verergeren. Via Esperanto kan je contact krijgen met andere culturen. Zo krijg je soms wel meer begrip. Maar Esperanto als taal van de vrede klinkt inderdaad belachelijk.»

Christophe Verbiest

DE KAMERMETODE

Nog even en het is zover

Straks begint het weer. Het is trouwens al bezig, maar binnen een maand of zo wordt het nog erger. Ik heb het niet over de examens, maar over het zogenaamde sportseizoen.

Er ging bij mij een lichtje branden toen ik zondag door de huiskamer liep en zag dat er wielrennen op de buis was. Dat is de voorbode. De voorbode van het verschrikkelijkste wat er bestaat: *televisiesport*. Straks zitten weer dikbuikige burgers voor hun kijkkast, het in een vetkorfje rustende hart bonkend van spanning, want ploeg huppeldrupp speelt die avond tegen ploeg klerozoi. Bierdrinkende huissvaders staan aan de tapkast van ploeg zwatelnieurs en kijken door met netten beschermde vensters naar de match tegen ploeg snotemmer. Studenten zitten te blokken met de radio aan op Jan Wauters voor de internationale wedstrijd tussen Racing Worgijzer en Scheetvangter F.C. In een café zit een groepje mensen gespannen te kijken naar een wielervedstrijd, waar Flip Greppeelgravers demareert, achtemagezet door Maarten Klepzeiker.

Dit noemt men: sport.

Ik noem het: een broedje lucht.

Er bestaat een soort mensen dat het sportief noemt met zijn vette pens languit voor de buis te zitten. Er zijn studenten die het sportief noemen als ze om vier uur 's

nachts door Leuven zwalken en 'olé, olé, olé' roepen. Tijdens de laatste mundias kon het gebeuren dat je op straat werd tegengehouden door een aantal van die laveloze vieskadetten en dat je luidkeels 'Mexico' moest roepen of je kon een lel krijgen. Vaak zijn het mensen die de auto pakken op snel even om de hoek een brood te gaan halen en steevast de lift nemen als ze naar de les gaan.

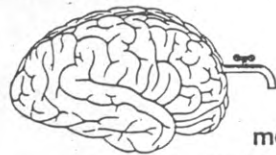
Ben ik een kunstenaar als ik naar het Van Goghmuseum ga? Ben ik een schrijver als ik een boek lees? Ben ik een politicus omdat ik kwaad word telkens ik het smoelewerk van een bepaalde minister op TV zie? Natuurlijk niet. Ben ik een astronaut als ik weet wanneer de eerste mens op de maan geland is? Maak ik films als ik weet wanneer Fritz Lang Metropolis maakte? Nee, nee en nog eens nee. Ben ik dan sportief als ik naar sport kijk, als ik er iets over weet? Volgens de beoefenaars van televisiekijkspj: ja. Volgens mij: om de doodie dood niet.

Kijken naar sport heeft evenwel te maken met sport beoefenen als door het venster turen met schilderen, als naar het Eurosong kijken, als modelbouwen met parachutespringen, als pamfletten uitdelen met de wereld verbeteren, als de krant lezen met politiek: niet veel. Je kijkt ernaar, maar je doet niets.

En met de politiek kunnen we tenminste nog lachen!

Jan Camerlinck

THESIS-werk



méer dan
HERSENI-werk!

acco

KOPIEERT eindwerken

als GEDRUKT

èn SNEL

èn VERZORGD tot in de ...

acco
kopiedienst

vesaliusstraat 13 leuven
016/23.35.20 - 22.12.49

Schrijven in en over Leuven

Het Schaakspel van Leuven

In Leuven bestaat al een aantal jaren een universitaire Werkgroep Literatuur. Dit jaar start de werkgroep met een nieuwe cursus: krachtlijnen van de roman. De UWV wordt gerund door Hans Devroe. In september verschijnt een boek van zijn hand dat *Het Schaakspel van Leuven* heet. Een gesprek over Leuven, over schrijven en over studenten.

Devroe studeerde Germaanse Filologie in Leuven en linguïstiek in Diepenbeek. Na een periode als leraar stapte hij over naar de journalistiek. Vol goede moed en journalistieke idealen interviewt hij voor *Spectator*, de weekendbijlage van *De Nieuwe Gids*, Hugo Claus. Claus neemt de gelegenheid te baat om eens flink van leer te trekken tegen de Kerk. Voor Frans Van Erps waren vooral die antiklerikale passages te aanstootgevend en na zijn weigering iets anders dan een eerlijke weergave van het interview te maken, eindigt Devroes medewerking bij het blad. Pas tweeëntwintig jaar later verschijnt het interview, in het Tijdschrift van de Werkgroep Literatuur. Momenteel is Devroe recensent voor *De Standaard*, maar vooral auteur. Zijn oeuvre omvat zeer uiteenlopende genres, die hij allemaal met dezelfde nauwgezetheid beoefent. Zo schreef hij luisterspelen (voor de Belgische en Duitse radio), essays, gedichten, kortverhalen, novellen en nu ook: een roman. De journalistiek is een slecht beroep voor een schrijver, zegt Devroe: "Het vreet aan je stijl, die lijkt er vreselijk gaai."

Veto: Waarover gaat *Het Schaakspel van Leuven*?

Devroe: "De hoofdpersoon is iemand die les geeft aan de universiteit van Trier en na jaren terugkeert naar Leuven. Daar heeft hij tijdens zijn studentijd een meisje leren kennen, waarop hij verliefd was. Het meisje is later echter gestorven, voor hem een onoverstelpbaar verlies. Door haar dood is het laatste spel schak dat hij met haar speelde nooit afgemaakt, en hij is naar Leuven teruggekeerd met het idee dat dat spel moet worden verdergezet en beëindigd."

Veto: Welke rol speelt Leuven in dit alles?

Devroe: "De hoofdpersoon vergelijkt het Leuven van nu met dat uit zijn herinnering. Leuven heeft voor hem twee aspecten. Enerzijds is er de stad, die veranderd is. Anderzijds is er de universiteit."

Veto: Het boek gaat ook over studenten.

Devroe: "Ja, dat is een onderdeel van het tweede aspect van de stad. Het boek beschrijft drie generaties studenten, vanaf het einde van de jaren vijftig. Je hebt eerst de periode rond "Leuven Vlaams", een tijd van grote rellen en grote betogingen. Het KVHV was de leidende studentenvereniging en ook de Universitaire Parochie stond nog heel sterk. Dan krijg je de generatie van mei '68 en een sterke verlinking. Tenslotte is er het ontstaan van de zogenaamde "apatische student", de student zonder toekomst, het "blokken om te doppen". Nu zie ik echter nog een nieuw type ontstaan, het managertype: goed en duur gekleed, diplomatenkoffertje, je kent ze. Ik vind dat geen gunstige ontwikkel-

gram te ontcijferen zitten in de roman. Ik ben er echter vrij zeker van dat het niet te kraken is. Waarschijnlijk zal de uitgever er overigens een prijsvraag van maken en zal er aan het oplossen van het kryptogram een serieuze prijs verbonden worden."

Veto: Het boek is soms vrij scherp, bijvoorbeeld in het hoofdstuk dat beschrijft hoe men prof wordt.

Devroe: "Dat is zo, maar al die uitspraken komen van profren en assistenten."

Veto: Je prozadebuut, de novelle *De Stille*, bedroeg een derigtal pagina's. Je stijl is erg compact; er staat nooit een woord of een komma te veel. Het manuscript van *Het Schaakspel van Leuven* omvat 250 getikte vellen, een turf?

NIEUWE

Mannelijke/Vrouwelijke medewerkers
krijgen van de Veto-redactie
voortaan

EEN ROOS

(kustjes)

ling. Het ideaal van de democratisering gaat op deze wijze zelfs aan de basis verloren. Vroeger, in mijn tijd, waren er ook studenten die naar de duurere restaurants gingen, maar toen was dat het voorrecht van de Walen, die uit de betere middens kwamen. De gedachte aan democratisering zat al in de strijd rond "Leuven Vlaams".

Veto: Waarom *Het Schaakspel*?

Devroe: "Het was heel moeilijk om een goede structuur te vinden voor het boek. Hoezeer ik ook trachtte, ik vond geen goede indeling. Een brok, dat kon niet. Het in hoofdstukken verdelen, lukte niet. Bovendien bevat het boek verschillende genre- en stijfwisselingen. Uiteindelijk heb ik mezelf een structuur opgelegd. Vermits het verhaal over schaken gaat, heb ik het geheel in 64 hoofdstukken gesneden: de 64 velden van het schaakbord."

Veto: Het boek heeft ook een mysterie: een raadsel dat de lezer zelf moet oplossen.

Devroe: "Ja, voor de echte schaakliefhebbers en de freaks zit er een kryptogram in. Wie het ontcijfert, kan namelijk achterhalen hoe het schaakspel dat moest worden afgemaakt, eindigt. Alle gegevens over het krypto-

Devroe: "De roman is inderdaad een enorme sprong tegenover *De Stille*, maar dat is logisch. *De Stille* beschreef een huis, een huis vol symbolen van de stilte. *Het Schaakspel* beschrijft een hele stad en al wat representabel en typisch is voor Leuven zit er in, denk ik. Het spreekt vanzelf dat zo'n werk lijviger is."

Tot slot hebben we het nog even over humor, die ook nadrukkelijk in het boek aanwezig is, zoals in het hoofdstuk over de clause uit het reglement die verbiedt dat studenten bezoek van het andere geslacht op hun kamer ontvangen. Vorig jaar nog vroeg een geschrokken abiturient op de abiturientendag of die regel echt zo streng was. Devroe haalt de column over postmodernisme aan die in *Veto* gestaan heeft. "Ik heb de indruk dat men alles wat "in" is, postmodernisme noemt. *De Naam van de Roos* is voor hem geen postmodernistische roman. "Het is een wat langdradig, maar goed boek, maar het heeft niets toegevoegd aan het genre. Het is een klassieke, historische roman." Over het schaakspel en een variant ervan die "klassestrijd" genoemd wordt: "Het spel is een metafoer: de edele stukken winnen nooit altijd."

Jan Van den Bulek

de pleisterplaats



jozef van den berg

STADSSCHOUWBURG LEUVEN

18 19 20 21 MEI 20.30 u.

res. 016. 22 21 13

Vakature

Op haar eerstvolgende Algemene Vergadering zal Kringraad 6 nieuwe studentenvertegenwoordigers kiezen voor het academiejaar 1987-88: 4 voor Akademische Raad (waarvan 2 van humane wetenschappen en 2 van positieve wetenschappen), en 2 studenten voor de Interfacultaire Commissie voor Aggregatie (ICA), waarvan 1 humane en 1 positieve.

In aanmerking voor deze mandaten komen alle studenten van de KUL die aan volgende voorwaarden voldoen:

1. De kandidaten moeten in de loop van dit of van vorig academiejaar in minstens één zitting geslaagd zijn.
2. Van de kandidaten wordt een gedegen ervaring verwacht in de Permanente Onderwijscommissie, Fakulteitsraad, Didactische Commissie, Centrum voor aggregatie, Onderwijs werkgroep van de Kring, presidium of Kringraad. Op basis van zo'n ervaring moeten zij grondig op de hoogte zijn van de problematiek inzake onderwijs en medebeheer in het algemeen of aggregatie in het bijzonder.
3. De kandidaten moeten bereid zijn om hun functie op te nemen volgens de geplogenheden van Kringraad. Dat wil zeggen:
 - De vertegenwoordigers worden ex-officio lid van de Algemene Vergadering van Kringraad (zonder stemrecht). Deze vergadering komt tweewekelijks samen op vrijdagavond en werkt rond de belangenverdediging van de studenten inzake onderwijs, medebeheer en aggregatie. Van de vertegenwoordigers wordt verwacht dat zij dit lidmaatschap opnemen met zin voor initiatief.
 - De vertegenwoordigers volgen van dichtbij het tot stand komen van de

standpunten van de AV door bijvoorbeeld actieve inzet in de werkgroepen die zich bezighouden met aggregatie, studiedruk, onderwijsvernieuwing, enzovoort.

- De vertegenwoordigers verwoorden en verdedigen het standpunt van de AV van Kringraad naar de Akademische Overheid toe en omgekeerd brengen zij ook regelmatig verslag uit van de vergaderingen van de AR en de ICA op de AV (ook schriftelijk) en in *Veto*.

- De vertegenwoordigers bereiden gezamenlijk (zowel inhoudelijk als wat betreft de te volgen tactiek) de vergaderingen van de AR en de ICA voor, dit om de minime studenteninspraak maximaal te doen renderen. Ook voor deze specifieke voorbereiding moet tijd vrij gemaakt kunnen worden, bijvoorbeeld voor het bestuderen en napluizen van dossiers.

4. Combinaties met een zware opdracht binnen de kring (bijvoorbeeld preses) worden over het algemeen afgeraden.

5. Een mandaat als vertegenwoordiger in AR of ICA houdt ook technisch en administratief werk in, bijvoorbeeld het schrijven en tikken van nota's aan AR of ICA.

Geïnteresseerde studenten dienen hun kandidatuur in, schriftelijk, met een motivering en een c.v., met de voor het mandaat belangrijke ervaringen, uiterlijk op vrijdag 22 mei om 14.00 uur op Kringraad, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Voor meer inlichtingen kan men op hetzelfde adres terecht. De kandidaten dienen zich als uitgenodigd te beschouwen voor de verkiezings-AV van Kringraad op vrijdag 22 mei, om 20.00 uur in 't Stuc. □

ZOEKERTJES

- Wie heeft/geeft cursus Daktylo (tegen vergoeding), zo snel mogelijk. Tel. 016/56.68.39.
- Te koop gasfornuis, 3 bekken, 500 fr. Eenvoudig, bed. 250 fr. Brabantconestraat 85, Luk, na 19 u.

Gevraagd: Presentator (m/v)

Het Centrum voor Vredesonderzoek van het departement Politieke Wetenschappen van de KULeuven is momenteel bezig met de realisatie van een vijftal videodocumentaires: oorzaken van oorlog, vredesonderzoek, wapenbeheersing en veiligheid.

Hiervoor zoeken wij een presentator met didactisch talent. Meen je in aanmerking te komen en wil je ervaring opdoen, stel dan voor 29 mei je kandidatuur bij Rudi Vranckx en Walter Van Peel, Dept. Politieke Wetenschappen, Van Evenstraat 2B, 3000 Leuven.

Voor meer inlichtingen: tel. 016/28.32.87 en 28.32.41. Elke werkdag tussen 14 - 16 uur. De audities worden opgenomen einde mei, de opnames zijn gepland voor september.

• Bowiefans: ik verkoop een toegangsticket van Bowie-optreden te Rotterdam. Kontakt: Johan, Kortestraat 1, 3200 Kessel-Lo.

• Wie heeft er een behoorlijke som geld verloren in de fietsenstalling in de Parkstraat? Af te halen Prelatenstraat 4, De Breuck D.

• Wie op 11/5 om 24 u naar Night of the Creeps geweest is in Studio 2 heeft misschien mijn portefeuille gevonden met ± 3500 fr. Mijn adres is Parkstraat 51, Bellen bij Christel.

• Gezocht: 3 kamers in gemeenschapshuis voor volgend academiejaar. Z.w. Danny V.C. Schapenstraat 66 B.

• Homoblad zonder pardon vanaf mei opnieuw maandelijks verkrijgbaar bij Boekhandel Plato of bij de Roze Drempeel, p.a. JAC, Ameikalaan 3, Leuven, 22.85.82.

• Gevraagd: dringende oude fietsen voor sollicitatiewerkkamp; z.w. Van Monstaart 81, vragen naar Jan of Saskia. Hartelijk dank!

• Wie wil mijn kot, Schrijnmakersstraat 23 Leuven, huren van Jan. Tot juni 1988 enkel meisjes of wie helpt mij aan een kot van sept. tot dec. 1987. Kontakt: I. Baeyens, Schr. 23, 316/22.73.76.

• Gezocht: rustige kamer in 't centrum + 1 fiets. Da's al. Johan De Vis, Schapenstraat 23 of tel. 20.12.20.

• Gezocht: ruime ongenueubde kamer liefst in Gemeenschapshuis vanaf juli of augustus, tel. 016/23.85.58.

• Gezocht: kot met terras en Douche of kamer in Gemeenschapshuis met tuin voor juli en augustus '87 tegen een klein prijsje. Z.w. Mia, Geeraertlaan 25, Heverlee of Ber. op tel 23.89.60.

• Al uw typwerk, elektronische schrijfmachine. Griekse en wisk. karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders, 011/43.20.82.

• Gevonden aan Spuy: alternatieve vest met badges (studen = recht/give peace a chance) terug te bekomen op Cité, blok 7/2 bij Philip (bel 2 X kort). (13 mei).

• Voot tikwerk: 016/26.09.37.

• 2-3 pers. kunnen meerijden nr. Griekenland, 1F/Km, begin aug. 2-3 pers. kunnen mee terug nr. België eind sept. W. Thijs, Vlietstraat 30, Heverlee, tel. 011/86.55.61.

• Verloren: bruine lederen pennezak met inhoud. Donderdag 14-5 aan Arenbergkasteel of omgeving. Graag terug in Minkelerstraat 2, Heverlee. Vraag naar Curd. Zeer erg bedankt.

• Ruime kamer voor overname, prijs 3400 fr (alles inbegrepen), vanaf 1 juni, Tiensstraat 140 (Wereldwinkel, naast Acco). Vragen naar Philippe of Heidi, of berichtje nalaten.

• Tekstverwerking - daktylografie. Z.w. Ridderstraat 6, Leuven, tel. 016/23.50.64.

• Gevr.: 2 ruime kamers per 1 september voor 2 jongens, 25 jr. aub briefje in bus 22, Br.str. 178, bij kontaktpersoon. I.v.m. stage willen we nu al iets regelen. Portugese Les. Kontakt Tavares, Fonteinstr. 68, Leuven, 20.58.46, 's avonds.

• Te koop: Amiga 1000 computer, 512 Kb ram, interne drive 880 Kb. Prijs otk. Luc Brosens, Cité 5/304 of 014/61.23.77 Brugstraat 13, 2340 Beerse.

• Sinclair + uitbreiding + printer, -50%, P. Van Assche 03/230.44.65. Moet er van af; bel in WE.

• Gevonden: sleuteldeurcode bruin in MSI. Af te halen bij Eva, Couterelstraat 14, Leuven, België.

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder commercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren, e.d.) zijn gratis; andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redactie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5

	10 BF
	20 BF
	30 BF
	40 BF
	50 BF
	60 BF

